Wschód Kultury, po odsłonie rzeszowskiej i lubelskiej zakończy w Białymstoku Inny Wymiar

Festiwal potrwa do 1 września. W programie zaplanowano mnóstwo wydarzeń: koncerty, spektakle, filmy, spacery i działania familijne dla całej rodziny. Gośćmi Innego Wymiaru są artyści z Ukrainy, Litwy, Białorusi, Rumunii, Portugalii, Izraela, Jamajki, Wielkiej Brytanii i Polski. Koordynatorem festiwalu jest Białostocki Ośrodek Kultury.

Festiwal Inny Wymiar istnieje od 2007 roku. W 2013 roku pojawił się w nowej odsłonie, w ramach projektu Wschód Kultury będącego formą współpracy kulturalnej trzech miast Polski Wschodniej (Białegostoku, Lublina i Rzeszowa) z krajami Partnerstwa Wschodniego.

Od samego początku główną ideą Festiwalu było prezentowanie bogactwa wielokulturowości regionów Polski Wschodniej, w szczególności Białegostoku. Inny Wymiar promuje ideę dialogu i tolerancji w mieście zróżnicowanym kulturowo, gdzie od wieków współegzystowali ze sobą Polacy, Rosjanie, Białorusini, Tatarzy, Ukraińcy, Litwini, Żydzi i Niemcy. Przywraca pamięć o utraconym, jednocześnie ukazując dokonania współczesne, łączy historię ze współczesnym działaniem artystycznym.

W tym roku w programie Festiwalu znalazły się spektakle (również dla dzieci), koncerty, pokazy filmowe, wystawy, spotkania, spacery oraz działania artystyczne dla całych rodzin. Do udziału w nich serdecznie zapraszamy!

Wschód Kultury to projekt kulturalny integrujący środowiska artystyczne miast polski wschodniej (Białegostoku, Lublina, Rzeszowa) i artystów krajów Partnerstwa Wschodniego (Armenii, Azerbejdżanu, Białorusi, Gruzji, Mołdawii, Ukrainy) realizowany przez Narodowe Centrum Kultury oraz trzy wspomniane miasta. Ideą projektu jest wspólne odkrywanie tego, co niepowtarzalne w każdej z kultur, a także wymiana doświadczeń artystycznych. Z biegiem czasu Wschód Kultury stał się także pomostem włączającym naszych wschodnich partnerów w obieg kultury europejskiej.

Udział we wszystkich wydarzeniach pod szyldem Wschodu Kultury jest bezpłatny, na część wydarzeń – ze względu na ograniczoną liczbę miejsc – obowiązują bezpłatne wejściówki.

mat.org.
oprac.ak

WSCHÓD KULTURY/INNY WYMIAR – wydarzenia

INNY WYMIAR TEATRU

Teatr Lalek w Kłajpedzie: *Cudowna podróż Edwarda Tulana* (LT)

Spektakl dla dzieci na podstawie powieści Kate DiCamillo.
W pewnym domu mieszkał królik o imieniu Edward. Królik był bardzo z siebie zadowolony i miał ku temu powody: był własnością Abilene, która troszczyła się o niego, rozpieszczała i kochała. Niestety Edward był wyjątkowo próżny i kochał tylko siebie.

Podczas podróży statkiem do Londynu Edward wypada za burtę i od tego momentu rozpoczyna się jego niewiarygodna podróż: z głębin oceanu w sieć rybacką, z czubka sterty śmieci w pobliże ogniska, przy którym grzeją się włóczędzy, od wezgłowia łóżka chorego dziecka po ulice Memphis. W trakcie wędrówki królik zaznaje wiele dobra i zła, spotyka ludzi szczęśliwych i skrzywdzonych, mądrych i ograniczonych, okrutnych, ale też pełnych poświęcenia. Im wszystkim zawdzięcza wspaniałą lekcję życia.

scenariusz, reżyseria i scenografia: Gintare Radvilaviciute

muzyka: Donatas Bielkauskas

obsada: Renata Kutaite, Vytautas Kairys

czas trwania: 45 min.

Organizator: Białostocki Teatr Lalek

Teatr Lalek w Kłajpedzie: *Malina* (LT)

Spektakl inspirowany jedyną powieścią wybitnej niemieckiej poetki Ingeborg Bachmann. Jej kanwą jest historia miłosnego trójkąta: dwóch mężczyzn i kobiety, która z jednym mężczyzną mieszka, a z drugim żyje. Narratorka prowadzi swoją opowieść w taki sposób, że przez cały czas nie mamy pewności, kto z tej trójki jest rzeczywisty, a kto wymyślony. Kto jest stwórcą a kto stwarzanym.

Twórcy sztuki stawiają pytania o lęk przed życiem i skąd on pochodzi. Czy jeżeli człowiek nie może uratować piękna świata, to czy sztuka może to zrobić?

reżyseria, scenografia, obsada – zespół: Aušra Bakanaitė, Andrius Tarasevičius, Monika Mikalauskaitė, Vytautas Kairys, Matas Saladžius, Taurūnas Baužas, Agnė Pulokaitė

czas trwania: 60 min.

Organizator: Białostocki Teatr Lalek

Organizator: Białostocki Teatr Lalek

Teatr „Złote Wrota”: *Otello/Ukraina/Facebook* (UA)

Wiemy, że William Szekspir nie pozostawił po sobie żadnego rękopisu, a jedynie kopie kopii. Faktów z jego biografii jest jak na lekarstwo i przeczą one sobie nawzajem. Nic zatem dziwnego, że poszukiwania *„prawdziwego”* Szekspira trwają od stuleci. Na szczęście pod koniec 2018 roku brytyjskim uczonym udało się ustalić z dużą dozą prawdopodobieństwa, że pod pseudonimem „William Szekspir” pracowali wspólnie dramatopisarze Pavlo Arie i Maryna Smilianec, aktorzy teatru “Złote Wrota” i reżyser Stas Zhyrkow.
Spektakl „Otello/Ukraina/Facebook” pokazuje, że tak właśnie było. Zresztą, czy coś jest prawdą, czy fikcją to tylko kwestia naszej wiary, nie faktów, dokumentów, czy dowodów rzeczowych. Skoro wierzycie w Świętego Mikołaja, w sprawiedliwe wybory czy w Harry'ego Pottera – to znaczy, że istnieją, np. na Facebooku lub innych mediach społecznościowych…

Co trzeba wiedzieć o tym spektaklu? To wcale nie jest „Otello”! To „przypał”, satyra, wstyd, polityka, humor i głód. Punktem wyjścia do pracy nad spektaklem stało się pojęcie „fake’u”. Co jest prawdą, a co jest fake'iem teraz, gdy w realu nie zawsze witamy się z ludźmi, którzy są naszymi znajomymi na FB. Polityka – fake, miłość – fake, i nawet Otello – fake.

Siedmiu aktorów własnymi rękami, ciałami, głosami tworzą fresk współczesności, który najpierw śmieszy a później zaskakująco zasmuca.
W spektaklu wykorzystano teksty Szekspira, Jurija Oleszy i prywatne historie aktorów.

reżyseria: Stas Zhyrkov

dramaturgia: Pavlo Arie, Marina Smilianec

scenografia i kostiumy: Olesja Golovach

światło: Vitali Timofeev

dźwięk: Anton Zaharchuk, Dmytro Solodkyi

projekcje: Oleksij Tovpiga i Lena Shulika

obsada: Dmytro Oliinyk, Anton Solovei, Bohdan Builuk, Vladyslav Pysarenko, Volodymyr Kovbel, Andrii Polishchuk, Orest Pastukh

czas trwania: 100 min.

Organizator: Białostocki Ośrodek Kultury

Partner: Instytut Ukraiński

Teatr Dramatu i Komedii na Lewym Brzegu Dniepru: *Złe Drogi* (UA)

Wojna we wschodniej Ukrainie nie dotyczy tylko wybuchów, bombardowań, pożarów i nazwisk zmarłych. Za kulisami, po obu stronach linii frontu – w mieszkaniach, piwnicach, na przystankach autobusowych, w samochodach, na złamanych drogach Donbasu – życie toczy się dalej i nigdy nie dociera do porannych wiadomości.
„Złe drogi" to sześć krótkich opowiadań o związkach ludzi, których życie pochłonęła wojna, oraz o traumach, które nigdy się nie zagoją.

scenariusz: Natalia Vorozhbyt

reżyseria: Tamara Trunova

scenografia: Yuriy Larionov

kostiumy: Kristina Korabelnikova

muzyka: Akmal Gurezov

choreografia: Tamara Trunova

Organizator: Białostocki Ośrodek Kultury
Partner: Instytut Ukraiński

Instytut Teatralny im. Zbigniewa Raszewskiego / Teatr Pinokio w Łodzi: *Piotruś Pan*

Lecimy z całym tym cyrkiem! Wzbijamy się w powietrze, żeby zobaczyć świat z góry, oderwać się od spraw przyziemnych. Ten fantastyczny odlot zapewni nam Piotruś Pan, specjalista od dzieciństwa i zabawy. Chłopiec z magicznej krainy Nibylandii nie pozwoli nikomu dorosnąć. Dzięki cyrkowej konwencji, widzowie wraz z aktorami, akrobatami i muzykami przeniosą się do krainy wiecznego dzieciństwa. W Nibylandii, świecie latających wróżek i podniebnych pirackich pojedynków nie ma grawitacji, ograniczyć nas może tylko własna wyobraźnia.

Twórcy cyrkowo-muzycznego przedstawienia zastanawiają się, co w dzisiejszych czasach oznacza bycie dzieckiem i bycie dorosłym, a także badają relacje między dorosłością i dzieciństwem. Udowadniają nam, że skłonność do fantazjowania jest w każdym z nas, niezależnie od wieku, że nigdy nie jest się zbyt dorosłym, by wziąć udział

każdym z nas, niezależnie od wieku, że nigdy nie jest się zbyt dorosłym, by wziąć udział w fantastycznej przygodzie.

reżyseria, teksty piosenek: Konrad Dworakowski
tłumaczenie: Maciej Słomczyński (J.M. Barrie, „Piotruś Pan”)

adaptacja: Martyna Lechman
scenografia: Marika Wojciechowska
muzyka: Piotr Klimek
obsada: Natalia Wieciech, Małgorzata Krawczenko, Hanna Matusiak, Łukasz Batko, Maciej Cempura, Piotr Osak, Marcin Ryl-Krystianowski, Mateusz Bernacik, Michał Surma
cyrkowcy: Mateusz Kownacki, Marzena Lesiak-Batko, Stanisław Korotyński, Stanisław Madej
zespół Ładne Kwiatki: Konrad Dworakowski, Kamil Stasiak, Paweł Jabłoński

wiek: 6+

Projekt realizowany przez Instytut Teatralny im. Zbigniewa Raszewskiego, Teatr Pinokio w Łodzi i lokalne ośrodki kultury w ramach programu Lato w teatrze. Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Organizator: Białostocki Ośrodek Kultury

Poczekalnia 19

Choreografka i tancerka Karolina Garbacik wraca do tematu czasu i subiektywnego jego postrzegania. Przywołuje doświadczenia pierwotnej wersji „Poczekalni” z 2011 roku. Tym razem artystka skupia uwagę na odliczaniu, na osobniczym postrzeganiu chwili, momentu, oczekiwania.
Garbacik ucieka od tradycyjnego postrzegania sceny w podziale aktor – widz i traktowania spektaklu jako ujętej w ramy czasowe formy. Spektakl aktywizuje widza. Nie ma sceny, nie ma widowni, a wszyscy obecni na sali są uczestnikami. Każdy, kto do „Poczekalni 19” wchodzi, jest jednocześnie widzem i performerem. To doświadczenie wywołuje uważność, napięcie i oczekiwanie. Jedyną gwiazdą jest tu czas w dwóch osobach: czas obiektywny, odliczany w równych odstępach do subiektywnego końca i czas subiektywny, który sterowany sekwencjami zdarzeń kurczy się i rozciąga, pędzi albo zatrzymuje.

wykonawcy: Katarzyna Daszuta, Anna Łaskarzewska, Tomasz Graczyk, Dorota Paranowska, Karolina Garbacik

Baranowska, Karolina Garbacik

Organizator: DanceOFFnia Studio Działań Kreatywnych
Partner: Podlaskie Stowarzyszenie Tańca

INNY WYMIAR FILMU

***Cienie imperium* – pokaz filmu i spotkanie z reżyserem Karolem Starnawskim i scenarzystą Tomaszem Grzywaczewskim**

Cienie imperium
reż. Karol Starnawski, Polska 2018, 76’

Dokument inspirowany książką Tomasza Grzywaczewskiego „Granice marzeń”, opowiadający skomplikowaną historię państw postsowieckich i ich mieszkańców. Karol Starnawski kieruje kamerę na ludzi uwikłanych w zapomniane już konflikty graniczne powstałe na skutek rozpadu ZSRR. To także gorzki obraz imperialnych zakusów dzisiejszej Rosji, zmierzającej do całkowitego uzależnienia od siebie sąsiadów, a co za tym idzie, utrzymania dawnej strefy wpływów.

Czy można żyć w cieniu imperium? To pytanie niczym bumerang powraca w każdej z trzech przedstawionych w filmie historii. Choć ich bohaterów dzielą setki kilometrów, narodowość i wiek, łączy zbliżone, oparte na strachu doświadczenie, ale też nadzieja na spokojne i lepsze życie. Związek Sowiecki zniknął z map 30 lat temu, ale Aleksiej z Górskiego Karabachu, Timur z Ukrainy i Aleksander z Gruzji wciąż żyją w niepewności, każdego dnia stawiając czoła tytułowym cieniom „imperium”. Opowieści bohaterów pokazują skomplikowaną historię państw postsowieckich oraz ich mieszkańców, którzy wbrew wielkiej polityce starają się odwrócić swój los i podążać za marzeniami o życiu w pokoju.

Pomysłodawcą i współscenarzystą filmu jest Tomasz Grzywaczewski, autor książki „Granice marzeń”. Wyjeżdżając do Górskiego Karabachu w 2015 roku, nie przypuszczał, że już rok później dojdzie tam do niespotykanej od dwóch dekad eskalacji konfliktu. Będąc zimą 2015 roku na froncie pod Donieckiem, nie podejrzewał, że obserwuje pierwszy akt długotrwałej uśpionej wojny. Widział natomiast, jak w cieniu nieustających konfliktów toczy się codzienne życie.

Zarówno książka, jak i film to osobiste historie tych, którzy ćwierć wieku po upadku sowieckiego imperium marzą o normalności, o posiadaniu paszportów, które pozwolą

sowieckiego imperium marzą o normalności, o posiadaniu paszportów, które pozwolą im swobodnie podróżować, o walucie, która ma jakąś wartość, i o reprezentacjach startujących w mistrzostwach i igrzyskach na takich samych prawach jak inni – pod własnymi barwami. A przede wszystkim marzą o pokoju…

Karol Starnawski (ur. 1990) – reżyser i scenarzysta, absolwent reżyserii Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej w Łodzi. Autor kilkunastu krótkometrażowych filmów dokumentalnych i fabularnych, m.in.: „Drogi Karolu…", „Kawaler", „Przedziały". Laureat nagród na festiwalach filmowych. Asystent reżysera Jana P. Matuszyńskiego przy świetnie przyjętym filmie „Ostatnia rodzina". „Cienie imperium" to jego pełnometrażowy debiut dokumentalny.

Tomasz Grzywaczewski – dziennikarz, pisarz i doktorant prawa międzynarodowego, specjalizujący się w postsowieckich państwach nieuznawanych. Redaktor naczelny magazynu „Koncept". Najmłodszy w Polsce członek prestiżowego amerykańskiego The Explorers Club. Pomysłodawca przedsięwzięć reportersko – podróżniczych, w tym m.in. Long Walk Plus Expedition – wyprawy z Syberii do Indii śladami polskich uciekinierów z Gułagu oraz Dead Road 1953-2013 –wyprawy na Transpolarną Magistralę Kolejową, zwaną Drogą Umarłych. Uczestnik wyprawy do Kamerunu „Vivat Polonia 2016" śladami polskiego odkrywcy Stefana Szolc–Rogozińskiego. Autor publikacji naukowych i analitycznych z zakresu prawa międzynarodowego oraz stosunków międzynarodowych. Autor książek „Przez dziki Wschód", „Życie i śmierć na Drodze Umarłych" (2015) i „Granice marzeń. O państwach nieuznawanych". Współzałożyciel agencji reportersko-analitycznej Horizon Agency".

***My Granny from Mars* – pokaz filmu**

My Granny from Mars
reż. Alexander Mihalkovich, Białoruś, Ukraina, Estonia, 2018, 83'

Babcia Zina jest rodowitą Ukrainką, która pomimo obecnej sytuacji politycznej zdecydowała się pozostać na okupowanym przez Rosję Krymie. Odizolowana od reszty rodziny żyje w zapomnianym przez świat nadmorskim miasteczku, nie mogąc podjąć decyzji, czy zostać w nim, czy je opuścić.
Współczesne rosyjskie rytmy i ludowe pieśni dodają specyficznej atmosfery miejscu, widzianym przez wrażliwy, nie pozbawiony sentymentalizmu obiektyw. Konsekwencje niezadowalającej sytuacji politycznej są jednak stale odczuwalne w miasteczku, które jest niczym inna planeta...

Sposób, w jaki reżyser ukazuje relacje Ziny z jej przyjaciółmi i rodziną, zdradza głęboki

szacunek dla starej kobiety, jej mądrości życiowej i doświadczeń.

„Po aneksji Krymu moja stara, ukraińska babcia Zina musiała zmierzyć się z faktem życia na „nowej planecie". Z wielu powodów nadszedł jednak czas do podjęcia poważnej decyzji..."
A. Mihalkovich

Alexander Mihalkovich (ur. 1984 w Mińsku) – białoruski reżyser, w 2016 roku ukończył międzynarodowy program edukacyjny DocNomads. Jako filmowca interesują go najbardziej długoterminowe projekty, z którymi jest emocjonalnie związany. Nakręcił kilka dokumentalnych filmów krótkometrażowych, jego pełnometrażowym debiutem jest "Moja babcia z Marsa", który w 2018 roku zdobył Docu Talent Award.

***The Dead Nation / Țara moartă* – pokaz filmu i spotkanie z rumuńskim historykiem Adrianem Cioflâncă**

Pokaz współorganizowany z Rumuńskim Instytutem Kultury w Warszawie.

The Dead Nation / Țara moartă
reż. Radu Jude, Rumunia 2017, 83'

Film opowiada o kolekcji fotografii z małego rumuńskiego miasteczka, powstałych w latach 30. i 40. XX wieku. Ścieżka dźwiękowa, składająca się głównie z czytanych fragmentów pamiętnika żyjącego w czasie wojny w Bukareszcie żydowskiego lekarza Emila Doriana, uzmysławia to, czego nie pokazują fotografie: rodzenie się antysemityzmu i ostatecznie wstrząsający obraz rumuńskiego prześladowania Żydów, temat rzadko poruszany we współczesnej Rumunii. Autorem fotografii był Costică Acsinte...

Reżyser o filmie: „To mój najbardziej polityczny i filozoficzny film. Jest polityczny, ponieważ dotyka tematu, rzadko poruszanego w naszym społeczeństwie: antysemityzmu i masowych zabójstw ludności żydowskiej podczas wojny. Do niedawna Rumuni obwiniali o to Niemców. Mimo że prace wielu historyków jednoznacznie dowodziły, że to Rumunia ponosi odpowiedzialność za Holocaust w swoim kraju (według Raula Hilberga liczba ofiar wyniosła około 400 tysięcy), to w zbiorowej świadomości naszego narodu postrzeganie tego tematu się nie zmieniło. Czułem potrzebę zajęcia się tym tematem, bo jako Rumun uważam go za ważny i pilny, bo widzimy powrót ekstremizmu w całej Europie. Jest to także film filozoficzny, szczególny rodzaj filmu found-footage, który stara się ukazać ograniczenia i problemy wizualnej percepcji rzeczywistości, zwłaszcza historii. Fotografia pokazuje nam coś, a

percepcji rzeczywistości, zwłaszcza historii. Fotografia pokazuje nam coś, a jednocześnie ukrywa to, co znajduje się poza jej kadrem...”.

Gościem pokazu będzie Adrian Cioflancă, rumuński historyk i dyrektor Centrum Badań nad Historią Żydów w Rumunii.

Adrian Cioflâncă – historyk, dyrektor Centrum Studiów nad Żydowską Historią w Rumunii, członek Kolegium Narodowej Rady ds. Badań nad Archiwami Securitate. Badacz w Instytucie Historii im. A.D. Xenopola.

Członek Międzynarodowej Komisji ds. Holokaustu w Rumunii (2003-2004), ekspert Prezydenckiej Komisji ds. Analizy Komunistycznej Dyktatury w Rumunii (2006), współautor dwóch jej raportów. Wchodzi w skład rumuńskiej delegacji w ramach Międzynarodowego Sojuszu Pamięci o Holokauście. Był członkiem Towarzystwa im Tziporahy Wiesela w waszyngtońskim United States Holocaust Memorial Museum (2009). W latach 2010-2012 dyrektor departamentu w Instytucie Ścigania Zbrodni Komunistycznych i Pamięci o Rumuńskiej Emigracji. Współautor wielu publikacji, w tym siedmiu książek dotyczących historii Holokaustu, historii komunizmu, przemocy politycznej, historii kulturowej i teorii historycznej.

INNY WYMIAR MUZYKI

Throes & The Shine / Anna RF

Throes & The Shine (Portugalia)

Muzyczny łącznik między Europą i Afryką – hybryda kuduro, dynamicznej muzyki tanecznej Angoli, z elektronicznymi dźwiękami i „okrucieństwem” rocka.

Zespół powstał w 2011 roku w sercu Porto, tworzą go: Marco Castro, Igor Domingues i Mob Dedaldino. Wspólnie tworzą na scenie ekscytujący i zaraźliwy show!
Stale koncertują. Można ich było usłyszeć na tak prestiżowych festiwalach jak Roskilde w Danii, Lowlands w Holandii, Rock En Seine we Francji, Paleo Festival w Szwajcarii czy Colors of Ostrava na Słowacji. Grali w Europie i Ameryce Południowej.

Pomiędzy trasami koncertowymi wydali płyty: „Rockuduro” (2012) i „Mambos de Outros Tipos” (2014) w niezależnej wytwórni Lovers & Lollypops z Portugalii oraz „Wanga” (2016) w Discotexas. Obecnie promują swój najnowszy album „Enza” (2019).

Throes & The Shine pragną przekroczyć nowe granice i przenieść kulturową mieszankę do każdego zakątka świata. To będzie ich pierwszy koncert w Polsce. Warto dać się

zaskoczyć, zwłaszcza, że sami artyści piszą o swojej muzyce: *„chcemy imprezować do chwili, gdy osiągniemy przestrzeń kosmiczną!”.*

Anna RF (Izrael)

Ich pozytywna energia i oryginalna formuła są wręcz zaraźliwe! Brzmienie, jakie proponują, to zetknięcie Wschodu z Zachodem, połączenie dawnych i nowoczesnych instrumentów z żywą elektroniką. W efekcie otrzymujemy interesującą mieszankę reggae, world music i electro. Śpiewają w różnych językach, m.in. po angielsku, hebrajsku i arabsku.

Zespół powstał w 2012 roku. Od tego czasu wystąpił na dużych festiwalach w Niemczech, Indiach, Turcji, Szwajcarii, Wielkiej Brytanii, Polsce, Portugalii i Rosji. Jak do tej pory wydali cztery albumy oraz EP z remixami. Ich ostatni jak do tej pory album „Flight Mode” (2018) to efekt muzycznych podróży po świecie i współpracy z artystami z Iraku, Maroka, Indii czy Stanów Zjednoczonych. To niemały dorobek jak na trzech muzyków, którzy spotkali się kilka lat temu w małej pustynnej wsi na południu Izraela.

Członkowie zespołu bardzo dużą wagę przywiązują do teledysków, które zwykle kręcą podczas podróży, m.in. w takich miejsca jak pustynie czy Himalaje. Wiele z nich stało się wiralami, przekraczając miliony odsłon.

W 2016 roku, z powodu pozytywnego przekazu zespołu nawołującego do jedności, zostali wytypowani przez YouTube na spotkanie z papieżem Franciszkiem w Watykanie.

Skład:

Roy Smila – kemancze (perskie skrzypce), saz-bush (instrument turecki), wokal

OfirJ.Rock – gitara & wokal

Or Raveh (DJ Dubtazer) – gitara basowa, elektronika na żywo, wokal

Organizator: Białostocki Ośrodek Kultury

Twinkle Brothers & Trebunie Tutki / Afro Celt Sound System

Afro Celt Sound System (Wielka Brytania)

Jeden z czołowych zespołów world music na świecie! Dwie nominacje do Grammy, półtora miliona sprzedanych płyt, praca z Peterem Gabrielem, Sinead O’Connor i Robertem Plantem, muzyka w filmach Martina Scorsese czy Pedro Almodovara mówią same za siebie.

same za siebie.

Kiedy Afro Celt Sound System pojawił się na scenie muzycznej w 1995 roku, ich siła oddziaływania była zdumiewająca. Oto zespół, który jak żaden inny wcześniej połączył zachodnioafrykańskie brzmienia, tradycyjną muzykę irlandzką i nowoczesne taneczne rytmy.

Inspiracją do powstania projektu była współpraca Simona Emmersona, brytyjskiego producenta i gitarzysty z gwiazdą muzyki afro-pop, zespołem Baaba Maal. W 1996 roku doprowadził on do spotkania członków zespołu z tradycyjnymi irlandzkimi muzykami, aby się przekonać, jaką muzykę stworzyłyby obie grupy. Wprowadził też do tego miksu taneczne elektroniczne rytmy. Muzycy w ciągu tygodnia nagrali swój pierwszy album „Volume 1: Sound Magic" w studiu Petera Gabriela. Większość ich albumów ukazała się w kultowej dla fanów etnicznych brzmień wytwórni Real World Records, a zespół regularnie występuje na organizowanych przez Gabriela w różnych częściach świata festiwalach WOMAD.

Afro Celt Sound System pozostaje wyzywający, enigmatyczny i niekwalifikowalny: „Likwidujemy kategorie world music, rocka i czarnej muzyki. Pozostawiamy otwarte drzwi do komunikowania się ze sobą nawzajem." Gdy do swej muzyki dodawali nowe akcenty: indyjską bhangrę, wpływy arabskie, dub reggae i wiele innych, zawsze robili to w sposób, który tylko wzmacniał ich brzmienie i podkreślał otwartość.

W 2016 roku, z okazji 20-lecia swego istnienia zespół wydał płytę „The Source". Dwa lata później – „Flight", ósmy album studyjny, poświęcony tematowi migracji i uchodźców oraz ochrony środowiska, nominowany do płyty roku przez prestiżowy magazyn world music „Songlines". Do współpracy przy płycie zaprosił trzy kolektywy muzyczne: Amani Choir (jego dyrektor muzyczny Emmanuela Yogolelo pochodzi z Demokratycznej Republiki Konga i ma status uchodźcy); Stone Flowers (wspierany przez Music Action International, organizację charytatywną, pomagającą poprzez muzykę zmieniać życie ludzi dotkniętych konfliktami zbrojnymi) oraz chór African Gospel Singers z Johannesburga.

Twinkle Brothers & Trebunie Tutki (Wlk. Brytania / Jamajka / Polska)

Idea połączenia jamajskiej i polskiej kultury zmieniła nasze postrzeganie rodzimej muzyki etnicznej i znacząco przyczyniła się do popularyzacji reggae nad Wisłą. Nowa muzyczna wizja stała się również światowym fenomenem world music.

Twinkle Brothers powstali w 1962 roku na Jamajce i dziś stanowią kanon roots reggae. Bracia Norman i Ralston Grantowie byli laureatami lokalnych konkursów muzyki pop i mento, a w 1968 roku zdobyli laury jako najlepsza grupa wokalna na wyspie. Powtórzyli ten sukces rok później z dodatkową nagrodą dla Normana jako solisty. W 1975 roku wydali album „Rasta Pon Top". Wkrótce londyńskie wydawnictwo Virgin Records

rozpoczęło edycję ich płyt w Europie i poza nią. Albumy „Love”, „Praise Jah”, „Countrymen” stały się bestsellerami reggae. Norman Grant zdecydował się spróbować swych sił jako producent i wydawca w Twinkle Music, wydając w Wielkiej Brytanii największy hit Twinkle Brothers „Me No You – You No Me” (1981). W styczniu 1982 roku Twinkle Brothers na płycie „Underground” wyśpiewali utwór „Battlefield”, a na jej okładce widniało hasło „Solidarność”. W 1988 roku po raz pierwszy przyjechali do Polski, by wziąć udział w festiwalu Róbrege i od tej pory wielokrotnie powracali. W 1991 roku nagrali sesję z kapelą góralską Trebunie Tutki. Kilku miksów dokonał słynny producent Adrian Sherwood. Album „Higher Heights” wydany został w Wielkiej Brytanii w 1992 roku, a rok później na kasecie w Polsce przez Kamahuk. Niezwykłe zainteresowanie płytą pozwoliło wydać kolejne owoce współpracy pomiędzy Jamajczykami a góralami: „Comeback Twinkle 2 Trebunia Family”, „Our Twinkle Home”, „W Sherwood”, „Songs of Glory/Pieśni Chwały” oraz wersje dubowe pierwszych wspólnych nagrań. Albumy z serii doczekały się tytułów „Płyta Miesiąca” w Wielkiej Brytanii, „Wydarzenie Targów Muzycznych WOMEX” w Berlinie, czy trzeciej pozycji w notowaniu „Płyta 10-lecia” World Charts Europe EBU. Do tej chwili Twinkle Brothers mają na swoim koncie około 60 albumów i niezliczoną liczbę singli. Występowali na całym świecie.

Trebunie-Tutki to muzykująca od pokoleń rodzina z Białego Dunajca, która przeszła ewolucję od kapeli góralskiej po zespół koncertujący na największych festiwalach world music w Europie, Azji i Ameryce Północnej. Umiłowanie tradycji i wierność góralszczyźnie nie ogranicza twórczości zespołu, który współpracował nie tylko z Jamajczykami, ale również z muzykami z Gruzji, Voo Voo czy Tymonem Tymańskim. Tworzą nową muzykę góralską, rozwijając i wzbogacając rdzenną tradycję o nowe melodie, współczesne teksty i awangardowe aranżacje.

„Twinkle Inna Polish Stylee” to pochwała radości życia, miłości, prawdy, tradycji i wiary. Ponad uprzedzeniami i podziałami, z optymistycznym przesłaniem gorących rytmów jamajskich i krzepiącej góralskiej nuty.

Organizator: Białostocki Ośrodek Kultury

Sw@da DJ set (Polska) / Felix Shinder & Dengi Vpered (Ukraina)

DJ Sw@da zaprezentuje autorską muzyczną selekcję od podlaskiego folku do Amazonii i szerzej pojętej sceny południowoamerykańskiej, mocno nasyconej muzyką tradycyjną. Bedzie to zderzenie bitów, sampli, tradycyjnego śpiewu białoruskiego oraz energii rodem z klubów w Sao Paulo.

Kooperatywa muzyczna **Dengi Vpered** („najpierw pieniądze”) to oktet założony w 2014 przez „biologicznych i adoptowanych synów mamy – Odessy”. Wyróżnia ich styl, będący mieszanką ulicznego gangsterskiego folku, folku żydowskiego i rock’n’rolla, którą sami określają jako „odeski gangsta folk”. Niezależny duch zespołu i sceniczna zaradność zapewniły mu miejsce na ukraińskiej scenie muzyki pop, a specyficzny odeski klimat doprawiony humorem uczyniły z Dengi Vpered symbol miasta.

Zespół stał się sławny po udziale wokalisty Felixa Schindera w programie TV „Gołos Strany”. Szybko zdobył fanów, wyruszył w trasy koncertowe i wszedł do studia. W 2016 roku ukazał się debiutancki album grupy – „Zołoto drevnich odessitov”.
Zamiast związać się kontraktem z jedną wytwórnią, zespół postawił na intensywną działalność koncertową. Można ich było usłyszeć na dużych scenach i podczas małych lokalnych jarmarków. Występowali obok takich gwiazd, jak Nino Katamadze, Michael Nyman, DePhazz, Okean Elzy, 5’Nizza, Serebranaya Svadba, Sky, Krikhytka, Garden City Movement, Oleg Skrypka (Vopli Vidoplyasova) czy Yuriy Kuznetsov.
Koncertują od Ameryki Południowej po Azję Środkową, realizują wideoklipy, filmy i programy telewizyjne. Nie zapominają też o Europie, w której w 2018 roku zagrali 54 koncerty, m.in. w Niemczech, Francji, Hiszpanii, Polsce, Belgii i Holandii. Na międzynarodowym festiwalu muzyki folkowej w niemieckim Plauen zdobyli nagrodę publiczności i spotkali się z entuzjastycznym przyjęciem europejskich krytyków, którzy pisali: „Bliskość morza definiuje to miasto i styl życia. Przyciąga wielu artystów i intelektualistów, którzy zostawiają swój trwały ślad na kulturze Odessy.”

Organizator: Białostocki Ośrodek Kultury

Taste The East

Cykliczne spotkania promotorów i artystów sceny techno z Europy Środkowej, Wschodniej i krajów Partnerstwa Wschodniego. W ciągu pięciu lat przyniosły niezwykłe przyjaźnie oraz owocną współpracę między kluczowymi animatorami kultury klubowej wskazanych regionów.
W 2019 roku spotykamy się ponownie w gronie artystów zasłużonych nie tylko dla swoich lokalnych scen, ale również dla sceny globalnej.

Irakli – artysta gruzińskiego pochodzenia, prowadzący prestiżową wytwórnię płytową i mający kuratelę nad imprezami trzęsącymi Berlinem. Obdarzony niezaprzeczalną charyzmą i energią.

Błażej Malinowski – artysta jednoznacznie kojarzony na świecie z polskim techno. Wydaje w takich oficynach jak Semantica i The Gods Planet. Obiecał za swoim live

wydaje w takich oficynach jak Semantica i The Gods Planet. Objechał ze swoim live actem niemal wszystkie kontynenty. Do Białegostoku wraca, by zaprezentować się w DJ secie.

Kreep – reprezentant sceny grodzieńskiej, autor cyklu wydarzeń "Obiekt", gromadzących tłumy w Grodnie i w Mińsku. Najczęściej zapraszany przez organizatorów Taste The East didżej. Wkrótce znowu udowodni, dlaczego tak jest.

VJ Emiko – artystka wizualna, scenarzystka, producentka wideo, operatorka, VJ. Podczas produkcji wykorzystuje zrealizowane przez siebie materiały video. Bazuje na autorskich scenariuszach. W absolutnej czołówce polskich VJ-ów!

Skład DJ-ski uzupełni białostoczanin **Dtekk**.

Organizator: Stowarzyszenie Pogotowie Kulturalno-Społeczne

Uniti per sonum – Zjednoczeni dźwiękiem

W tym roku obchodzimy rocznicę 450-lecia unii lubelskiej – powstania Rzeczypospolitej Obojga Narodów i przyłączenia Podlasia do Korony. Zjednoczenie polityczne było wyrazem łączności kulturowej tej części Europy oraz przesuwało na wschód zasięg oddziaływania zachodniego kręgu kultury europejskiej. Miało to swój szczególny wyraz z muzyce sakralnej, której dźwięki jednoczyły Europę i pobudzały aspiracje rodzimych artystów.

Podczas koncertu zabrzmią kompozycje instrumentalne i wokalno–instrumentalne, powstałe w nurcie szkoły weneckiej, której założenia formalne (polichóralność) inspirowały twórców całej Europy, stając się równocześnie podstawą do rozwoju muzyki koncertującej.

Wyjątkowo atrakcyjna technika polichóralna, oparta na pomyśle dialogowania zespołów wokalnych, wokalno–instrumentalnych i instrumentalnych powstała dzięki specyficznej budowie Bazyliki św. Marka w Wenecji. Plan świątyni, a przez to jej akustyka pozwalała na rozmieszczenie zespołów w różnych miejscach kościoła przy zachowaniu wzajemnej słyszalności, niezbędnej do wspólnego wykonania utworu. Poszczególne „chóry" koncertowały, czyli współzawodniczyły i łączyły się we wspólnym śpiewie.
Nowa koncepcja kształtowania kompozycji przeniknęła na grunt muzyki całej Europy, w tym także Polski. W nurcie tym komponował też Mikołaj Zieleński, którego utwory stanowią oś muzyczną programu koncertu. Twórczość Zielińskiego zyskała sławę w kraju i za granicą (jego „Offertoria et communiones totius anni" ukazały się w 1611 roku w weneckiej oficynie Jacopo Vincentiego). Podobnie i dziś – jego dzieła wykonywane są i nagrywane przez czołowe światowe zespoły muzyki dawnej (The Sixteen, Les

Baroque Traversee).

Kompozycje Zieleńskiego i innych twórców tego okresu zostaną zaprezentowane przestrzennie, w oparciu o architekturę białostockiego kościoła pw. św. Wojciecha. Wyjątkową przestrzeń muzyczną dopełni oświetlenie, które nie tylko podkreśli elementy architektoniczne budowli, ale niejako na nowo zbuduje jej wnętrze. Koncert stanie się swego rodzaju widowiskiem, w którym wrażenia dźwiękowe zostaną podkreślone światłem, scenografią, świecami oraz odpowiednim wyeksponowaniem wystroju i kościelnych fresków.

W warstwie dźwiękowej program koncertu został ułożony jako rekonstrukcja XVI/XVII-wiecznej mszy świętej o Św. Wojciechu, głównym patronie Polski, którego historia jest prezentowana również na absydzie kościoła pw. św. Wojciecha w Białymstoku. Koncert zakończy motet o patronie Polski św. Stanisławie oraz „Magnificat" M. Zieleńskiego na 12 głosów.

Organizator: Fundacja Pro Anima

INNY WYMIAR SZTUKI

Vlada Ralko: ***Widmo wolności. Wersja*** – wystawa

Indywidualna wystawa ukraińskiej artystki, tworzącej głównie wielkoformatowe płótna oraz rysunki. Jej ekspresjonistyczna sztuka eksploruje emocjonalność ludzką w dobie głębokiego kryzysu. Podczas wystawy prezentowane będą m.in. „Dzienniki kijowskie" – seria około 300 akwareli i rysunków, wykonywanych w regularnych odstępach czasu podczas zdarzeń na kijowskim Majdanie. Prace te to rodzaj intymnego pamiętnika artystki, komentarz do wydarzeń, które przez kilka miesięcy rozgrywały się na kijowskim placu.
Kuratorka: Monika Szewczyk

Organizator: Galeria Arsenał w Białymstoku

Mykola Ridnyi: ***Wilk w worku*** – wystawa

Mykola Ridnyi jest jednym z najwybitniejszych współczesnych artystów ukraińskich, twórcą instalacji, obiektów i prac wideo, członkiem kolektywu artystycznego SOSka i

twórcą instalacji, obiektów i prac wideo, członkiem kolektywu artystycznego SOSka i dwukrotnym finalistą konkursu dla młodych artystów ukraińskich PinchukArtCentre Prize (w 2009 roku z kolektywem SOSka i w 2011 indywidualnie). Ridnyi to wrażliwy obserwator i komentator rzeczywistości społeczno-politycznej.
Wystawa nawiązuje do postaci ukraińskiego anarchisty i rewolucjonisty Nestora Machny, obecnego w found footage'owych realizacjach filmowych, oraz do losów pradziadka artysty – Ivana Krupskiego i jego działalności anarchistycznej (m.in. w oddziałach Machny), której ślady odkrywane są w dokumentach. Drugim biegunem wystawy jest refleksja nad instytucją – w tym wypadku Narodowym Muzeum Sztuki Ukrainy – zawarta w filmach i serii kolaży fotograficznych.
Kuratorka wystaw: Monika Szewczyk

Organizator: Galeria Arsenał w Białymstoku

Rina Nikova – biblijna balerina – wystawa

Rina Nikova (1898-1972) to pseudonim artystyczny Rozy Rubinowicz, światowej sławy izraelskiej artystki, primabaleriny i prekursorki baletu biblijnego, stylu, w którym wątki/motywy biblijne interpretowane były poprzez taniec. Jej nazwisko na stałe zapisało się w dziejach światowego i żydowskiego baletu.
Roza urodziła się i dorastała w Białymstoku, w rodzinie Lejba i Ester Rubinowiczów. To tu spędziła kilkanaście pierwszych lat swojego życia, do wybuchu I wojny światowej. Lat, które na pewno nie pozostały bez wpływu na jej dalsze życie i wybór drogi artystycznej. Wiedza o związkach Riny Nikovej z Białymstokiem uległa zatarciu w trakcie burzliwych dziejów tej części Europy w I połowie XX wieku. Wystawa o życiu i twórczości tej wybitnej artystki przywraca pamięć o jej białostockich początkach, a także prezentuje dalsze jej losy i międzynarodową karierę. Ekspozycja swoją prapremierę miała w 2018 roku w Domu Baletu Biblijnego Riny Nikovej w Jerozolimie – miejscu, w którym artystka prowadziła działalność edukacyjną.

Organizator: Białostocki Ośrodek Kultury

Swietłana Lebiedź: ***Taniec*** – wystawa

Ideą wystawy jest artystyczne „rozszczelnienie granicy", zbliżenie ze wschodnimi sąsiadami. Dla Białorusi granica z nami to granica z Unią Europejską. To zaledwie 60 kilometrów. Poprzez przybliżenie twórczości mieszkającej i tworzącej w Grodnie Swietłany Lebiedź, można przynajmniej na chwilę zapomnieć o podziałach. Zbyt wiele energii tracimy bowiem na odgradzanie się od „innych", a sztuka jest tą płaszczyzną, która jednoczy

która jednoczy.
Swietłana Lebiedź podjęła się trudnego zadania – przeniesienia na dwuwymiarową płaszczyznę obrazu trójwymiarowej rzeczywistości, w dodatku uchwyconej w ruchu. Formy wypowiedzi, komunikacji z innymi są różne. Taniec towarzyszył człowiekowi od początku i stanowił język ciała, wyrażał emocje. Taniec to przyjemność ruchu, wyjątkowo angażująca wszystkie mięśnie. To rodzaj aktywności, która łączy sztukę, kulturę i sport.

Swietłana Lebiedź – fotografka freelancerka. Członkini Ludowego Klubu Fotograficznego „Grodno". Uczestniczka wielu edycji międzynarodowych wystaw „Świat oczami kobiet" (Hajfa, Izrael) i Międzynarodowego Biennale Fotografii „Portret nadmorskiego miasteczka 2014" (Pałanga, Litwa). Laureatka I miejsca na V Międzynarodowym Konkursie Fotograficznym „4383 dni dzieciństwa" oraz III – w Konkursie Młodych Fotografów „Jestem młody!" (Moskwa, 2015). Ma na koncie wystawy indywidualne „Ciało – wyrażenie" i „Ekspresja ciała" (2016, Grodno). „Fotografia to dla mnie sposób wyrażania siebie. Najważniejsze w fotografii jest też „o czym" ona jest, a nie tylko „jak" została zrobiona" – mówi artystka.

Organizatorzy: Białostockie Towarzystwo Fotograficzne, Białostocki Ośrodek Kultury

---

Tadas Kazakevičius: *Soon to be gone* – wystawa

Tadas Kazakevičius: „Już w latach 30. ubiegłego wieku, w czasach Wielkiego Kryzysu w Stanach Zjednoczonych, grupa fotografów niestrudzenie dokumentowała widoki, które wkrótce miały odejść w przeszłość. Należeli do niej m.in. Walker Evans, Dorothea Lange i Jack Delano, a jej liderem był Roy Stryker, dyrektor Urzędu ds. Bezpieczeństwa Wsi (Farm Security Administration). Ciągłe migracje ludzi szukających lepszych warunków życia zmieniały demograficzną mapę USA: farmy, wsie, miasteczka znikały na ich oczach. Wszystko to zostało sfotografowane i zarchiwizowane – wysiłek fotografów nie poszedł na marne.
Trochę inny, ale podobny w skutkach proces zachodzi obecnie na Litwie. Zasięg zjawiska i warunki życia ludzi w obu przypadkach są nieporównywalne, niemniej coś skłania do szukania podobieństw.
Tylko podczas ostatniej dekady ciągła migracja zmniejszyła populację Litwy o prawie jedną szóstą. Miasta, które zawłaszczyły całą gospodarkę i "wysysają" młodych ludzi, niewłaściwy styl życia, często przyjmowany przez młodych mieszkańców wsi - tych, którzy jeszcze tam mieszkają, to wszystko nieubłaganie zmienia nasz kraj. Nieuchronnie przychodzi na myśl jedno pytanie: jak długo jeszcze nasze lasy i doliny będą upiększane widokiem gospodarstw i wsi, miejsc, gdzie wciąż obowiązuje zupełnie inne rozumienie czasu i bliskości? Jak długo jeszcze będą istnieć miejsca, gdzie nieoczekiwany gość jest przyjmowany jak bliski krewny, a każdy przechodzień jest

witany serdecznym „Dzień dobry”?
Za każdym razem, kiedy taka myśl przychodzi mi do głowy, instynkt fotografa każe mi się spieszyć i przemienić te symbole i miejsca w coś więcej, niż tylko wspomnienia przyszłych dziadków. Pomimo że zarejestrowany obraz nie jest w stanie przywrócić tego, co zostało utracone, wciąż pozwala nam przypomnieć sobie coś, co mogliśmy kiedyś dostrzec kątem oka gdzieś przy drodze, jadąc samochodem. Może to upamiętnienie litewskiej wsi wywoła u oglądających wzruszenie i dotknie głęboko ukrytych w pamięci wspomnień, które być może są ukryte, bo pogodziliśmy się z faktem, że wszystko tak szybko przemija”.

Tadas Kazakevičius – litewski fotodokumentalista, mieszka w Wilnie. Ukończył architekturę, zawodowo pracuje w reklamie. Od ośmiu lat fotografuje, ostatnie sześć poświęca głównie ludziom i ich historiom. Pracuje też dla serwisu Latitude55.lt, który promuje litewskich fotodokumentalistów i zapewnia wsparcie początkującym fotografom. Interesuje się społecznymi problemami Litwinów. Zwolennik tradycyjnej fotografii analogowej. W 2014 roku wygrał Litewski Konkurs Fotografii Prasowej w kategorii portretu.
Jest autorem kilku serii fotograficznych. Seria „Obcy” poświęcona była osobom starszym, bohaterem innego projektu był Szmuel, „dziecko Buchenwaldu”, uratowane wraz z 760 innymi dziećmi z obozu koncentracyjnego. Inne jego projekty to m.in. „Hartowanie stali” o jednym z londyńskich klubów bokserskich, „Rybacy Nidy”, „Uczestnik Igrzysk Olimpijskich 1948” i „Dzieci Šilėnai”.

INNY WYMIAR SPOŁECZNOŚCI

„Koncert życia” – film dokumentalny

Opowieść o ciekawym społecznym zjawisku ostatnich lat: „Podlaskim koncercie życzeń” w białoruskim Radiu Racja. Trzygodzinny sobotni program jest najważniejszym wydarzeniem tygodnia dla wielu mieszkańców Białostocczyzny.

Koncertu życzeń słucha się w samotności i skupieniu, ale także razem z sąsiadami za biesiadnym stołem bądź w pracy. Na antenie mówi się po białorusku, polsku i wszystkich możliwych dialektach i mieszankach polsko-białoruskich używanych w regionie.
Słuchacze mówią o sprawach osobistych, ale często też opisują ogólną sytuację: starzenie się wsi na ścianie wschodniej, problemy z pracą, emigracją zarobkową itd. Chcemy, aby te opowieści ułożyły się w filmową panoramę dużej części Podlasia. Czasem smutną, refleksyjną, a czasem żywą, radosną czy wręcz śmieszną. Po prostu:

„Koncert życia”.

reżyseria: Mikołaj Wawrzeniuk
zdjęcia: Roman Wasiluk
czas trwania: 40 min.

Organizator: Stowarzyszenie na rzecz Dzieci i Młodzieży Uczących się Języka Białoruskiego AB-BA

Znikające miejsca i ludzie – spacer edukacyjny

Kontynuacja projektu odkrywającego ślady ulic, budynków oraz historii ludzi ważnych dla tożsamości historycznej i kulturowej Białegostoku.
Tym razem białostoczanie poznają bliżej Dojlidy. To dzielnica znana, ale też skrywająca wiele zapomnianych historii. Starsza niż samo miasto, powstała bowiem w XV wieku, a jej właścicielem był litewski możnowładca Jakub Raczko-Tabutowicz. Dojlidy, w przeciwieństwie do Białegostoku od 1795 roku będącego częścią Korony, należały do Wielkiego Księstwa Litewskiego. W połowie XIX wieku właścicielem tzw. „hrabstwa” zabłudowskiego w skład którego wchodziły Dojlidy, został Aleksander J. Kruzensztejn, syn słynnego admirała i podróżnika Adama Johana Kruzensteina i dziadek popularnego w międzywojennym Białymstoku pułkownika Mikołaja Kawelina. To on zbudował w Dojlidach okazały pałac w stylu renesansowej willi włoskiej. W okresie międzywojennym rezydencja ze wspaniałym parkiem przeszła w ręce księcia Jerzego Lubomirskiego. Z jego osobą wiąże się wskrzeszenie dawnych tradycji browarniczych i rozbudowa słynnego w Polsce browaru. Drugi pałacyk, w stylu neorenesansu francuskiego, niderlandzkiego i toskańskiego, związany jest z historią rodu Hasbachów.
W 1919 roku Dojlidy weszły w skład Białegostoku. Słynęły już nie tylko z fabryki i browaru, ale stały się też ważnym, trochę elitarnym miejscem wypoczynku białostoczan – z plażą, kajakami i kortem tenisowym.

Organizator: Galeria im. Sleńdzińskich w Białymstoku

Kawałki (z) miasta 2 – *Ziemia obiecana*

Przewodnik muzyczny / spacer po centrum Białegostoku, podczas którego w dobrze znanych dzisiejszym białostoczanom miejscach symbolicznie oddamy głos jego dawnym mieszkańcom.
Nawiązując do historii, atmosfery, tkanki językowej i kulturowej spróbujemy odnaleźć

„genius loci” charakterystycznych punktów, często mijanych podczas codziennych wędrówek. Odwołując się do autentycznych wydarzeń, ważnych postaci i charakterystycznych miejsc dawnego Białegostoku, spróbujemy przenieść się w czasie, spojrzeć na nasze miasto z dumą oraz czułością, a jednocześnie z dystansem i poczuciem humoru.

pomysł i reżyseria: Maria Żynel
pomysł i przygotowanie wokalne: Julita Charytoniuk

Skład zespołu:
Julita Charytoniuk, Maria Żynel – śpiew
Jacek Mazurkiewicz - kontrabas, elektronika
Piotr Mełech – klarnet
Janek Kukliński – skrzypce
Zbyszek Rusiłowicz - cymbały, perkusjonalia
Karol Zalewski – akordeon
Andrzej Tarasewicz - przewodnik

Organizatorki: Maria Żynel, Julita Charytoniuk

Mozaika wschodnich impresji – strefa wydarzeń familijnych

Projekt skierowany głównie do młodych odbiorców, by już od najwcześniejszych lat uczyć ich ciekawości innych kultur, tolerancji i kreatywnej zabawy. Działania o charakterze familijnym, interaktywnym, dostosowanym do wieku i percepcji uczestników, by także osoby dorosłe towarzyszące dzieciom i przechodnie znaleźli dla siebie ciekawe propozycje.
W programie: teatralna parada, spektakle, interaktywny happening, animacje familijn warsztaty muzyczne.

Organizator: Stowarzyszenie Kulturalne „Pocztówka”